

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Decas VI. Ab anno Christi 1450. ad 1460.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

DE MATTHÆO PALMERI
FLORENTINO

Hic est Palmerius qui annales à S. Proffert
inceptos continuavit, usque ad annum m
di 1449. Tandem in libro suo quem de ang
lis edidit varias hereses disseminavit, ideoque
damnatus, & igni adjudicatus est.

DECAS VI.

✽ Ab anno Christi 1450. ad 1460. ✽

1451. **A** Murathes Turcarum Rex obsidio
✽ nem Croiæ turpiter solvere cog
gitur, Scanderbego eam strenuissimè de
fendente: at ex mærore atque apoplexia,
immodicoque haustu vini, extremum
claudit diem: succedit eidem Mahometes
II. viginti & unius anni juvenis: qui ne pa
ter solus sepeliretur, fratrem strangulavit,
& utrumque funus regio apparatu peragi
jussit.

✽ (1452.) ✽ Fridericus Romanorum
Rex in Italiam pergens, Ladislaum pne
rum, jam duodennem & Hungariæ, & Bo
hemix Regem secum abducit, & Romæ
corona simul ferrea & aurea cum sua con
juge coronatur, peractisque omnibus
ceræ-

ceremoniis Neapolim ad Alphonsum ve-
nit, uxoris suæ avunculum, ubi quoque
nihil splendoris omissum. Redux in Au-
striam Fridericus cogitur Ladislaum Hun-
garis reddere, qui illum Neostadii obside-
bant.

Moritur Amedæus seu Felix V. Genevæ,
Ludovico filio Sabaudix Duce successore
relictus, vir sine dubio magnus, qui potuit
se demittere, & ex Papa fieri Legatus.

Ladislaus jam suæ potestatis factus,
Hunniadem (deposito jam Gubernatoris
titulo) Hungariæ, Bohemiæ Podebrachi-
um, Austriæ Ulricum Comitem Ciliæ præ-
ficit.

CONSTANTINOPOLIS CAPTA à
MAHOMETE II.
GRÆCI IMPERII OCCASUS ET OR-
TUS OTTOMANNICI.

1453. **M**Ahometes Athenis solo æquatis
ad obsidendam Constantinopo-
lim se se accingit munitissimâ arce ad Bos-
phorum non longè ab urbe exstructâ: quod
opus adeo Græcos non terruit, ut cæmen-
ta etiam & cibaria laborantibus sufficerent.
Curavit etiam ingentis magnitudinis bom-
bardas fabricari, quæ lapides pondo mille
ducentorum, vel mille, vel octingentorum
librent. Ignavi autem Græci nec quic-
quam

T

quam

quam his omnibus commoti, vel Turci non timuerunt, vel in murorum suorum fortitudine spem constituerunt.

Ineunte vere Turci ambitu 13. millium, seu centum & quatuor stadiorum Constantinopolim præcingunt, & quæ urbs à continente firmissimis mænibus præcincta erat, navibus 70. per 70. ita stadia incredibili labore & industriâ impensis atque perductis ad portum, eam aggrediuntur, ponte insolubili fabricato, qui murum contingeret, ex quo prægrandibus machinis infirmiora partia hujus mænia disjicerent. Urbem defendebant sex tantum Græcorum millia, Venetorum ac Genuensium adversus Turcorum ducenta quinquaginta octo millia & naves trecentas viginti. Non caruit tamen hæc civitas aliquamdiu in sui oppugnatione suo Hectore; fuit is Joannes Julianus cognomento *Longus*, patriâ Genuensis, qui navium Præfectus, Græci Imperatoris & gentis ejus misertus ignaviam urbis tuendæ curam suscepit, tantâ fortitudine, ut illa tantum hoc propugnatorum destituta ceciderit, sicut eo pugnante steterat.

Urbi obsessæ suppetias tulerunt tres Genuensium naves, imperatorias frumentarias

rias comitatæ, quæ Turcicam classem tam male multârunt, ut supra duodecim hostium millia interemerit, & fremente licet Mahomete, atque in mare cum suis equum incitante, subiêrint portum, nullo è suis desiderato. Tunc quoq; Hunniadis ex Hungaria cum pedestribus copiis adventuri, & classis Occidentalium affuturæ fama, uti Græcos voluptate, ita Turcas timore magno affecit, sed non diuturno.

Mahometes enim arbitratus, ab urbis huius expugnatione dependere felicitatem suam & Imperium, decretoriâ pugnâ die Martis 4. Kalendas Junias, feriâ tertiâ ante festum Corporis Christi urbem invadit, sed cum magna suorum strage. Quo in certamine leviter vulneratus Justinianus, nullo, qui loco suo præesset (idq; valdè imprudenter relicto, quasi vulnus obligaturus recessit, nec ullis precibus ab Imp. Constantino potuit revocari. Peram ergo primùm trajecit, inde, ubi ad se rediens, flagitii sui recordari cœpit, ex mærore obiit.

Tum ergo fugientibus magis, quam repugnantibus Græcis, eodem die urbs capta est: Constantinus Imperator vulneratus, abreptus à multitudine, sæpè cadens, sæpe resurgens, conculcatus tandem & obtritus interiit, cui & caput resectum à Tur-

cis ad terrorem Christianorum circum-
tum est, quorum hoc die quadraginta mil-
lia trucidati, sexaginta millia capti ac ve-
diti, eorum thesauri refossi, Turcis celo-
re, qui ex hac urbe tantum prædæ cog-
gère, ut deinceps ditissimi ex Turcis Con-
stantinopoleos direptioni vulgari para-
miâ dicerentur interfuisse: quas pecunias
si Græci impendissent in stipendia Occi-
dentalium militum, magna ex parte & the-
sauros, & libertatem, & Imperium retin-
uissent. Eodem die Genuenses nequi-
dem rogati, ultrò Peram Mahometi diripi-
endam tradiderunt, pecuniæ, quam glo-
riæ cupidiores mercatores.

Non destitit autem Scanderbegus missos
in se Turcos egregiè retundere, nec victus
nec victor gnarus quiescere.

Sic ergo rebus à Christianis Græcis se-
gniter in Oriente, & simul dissidentibus à
se Christianis in Occidente, illis voluptati-
bus, his odio & inimicitiis cruentis dissi-
dentibus, ac hoc quoque tam fatali anno,
Francis & Anglis Sfortiâ Duce Mediola-
nensi, ac Venetis, Alphonso ac Florenti-
nis, aliisque Principibus mutuis se se bel-
lis dilacerantibus, Imperium illud poten-
tissimum post annos 1122 à Constantino
Magno fundatum, in Constantino XV.
con-

concidit, & translatum est ad Ottomannos.
Nec fuit hactenus Sampson Christianus re-
pertus, qui hanc portam perfregisset, &
dirutis vestibus evertisset.

✽(1454.)✽ Fridericus Imperator Ra-
tisbonam conventum indicit de bello Tur-
cis inferendo, sed Principes Christiani mu-
tuis odiis maluerunt decertare, quam
Christi causam tueri. In conventu tamen
Francofortensi bellum in Turcas decerni-
tur, adnitentibus potissimum Joanne Ca-
pistrano Minoritâ, & Æneâ Sylvio, hoc ora-
tione, illo pietatis famâ potentissimo.

✽(1455.)✽ Nicolaus V. Papa dum bel-
lum Turcicum promovet, ex mærore ca-
ptæ Constantinopoleos moritur, vir san-
ctissimus, magnificentissimus, & eruditif-
simus, cui substituitur Alphonsus Borgia
Cardinalis Hispanus dictus Calistus III.

Hoc eodem anno obiit B. Laurentius
Justinianus, ætatis anno 74. primus Vene-
tiarum Patriarcha.

✽(1456.)✽ Mahometes centum quin-
quaginta armatorum millibus Belgradum
obsidet: in ejus auxilium Joannes Carvara-
lius Cardinalis quadraginta millia Christia-
norum adducit, quos Capistranus voce, &
Hunniades suâ fortitudine & exemplo ac-
cendit. Certatum primò in Danubio est,

sed tantâ utrimque cæde, ut is sanguis
 totus ruberet; perripere tamen in urbem
 Christiani jam in ultimas angustias red-
 ditam. Non cessit ideo furor Mahometis
 sed decretorio insultu urbem aggrediri
 irrumpunt Turci in urbem sæpè victi, sæ-
 pè victores, alternante fortunâ, donec
 victoria certa stetit penes Christianos, &
 Mahomete in pectore plagam accipientem
 quæ lethalis credita fuit, tumultuose Bar-
 bari recesserunt nocte sequenti relictis om-
 nibus æneis machinis, & omnibus lignis
 accensis: cæsa perhibentur illo insultu
 pugna Barbarorum quadraginta millia, ple-
 riq; Proceres cum Bassa Europæ; nunquam
 potuit Mahometes recordari hujus diei,
 quin malediceret.

De hac clade Capistranus & Hunniades
 certiores mox reddiderunt Calistum III.
 Pontificem, qui festum transfigurationis
 Dominicæ ad sextum Augusti, quo die hæc
 victoria contigit, in gratiarum actionem
 instituit in Ecclesiâ celebrandum. Verum
 non multò post Hunniades ex nimio labo-
 re in febrim ardentem incidit, ex qua in-
 victissimus heros & Rege major sanctissimè
 obiit, Capistrano ab ejus latere nunquam
 avulso; qui & ipse septuagenario major
 10. Kalendis Novembris paulò post secu-
 tus

tus est. Reliquit Hunniades duos filios, Ladislaum jam armis assuetum, & Mathiam adhuc impuberem, utrumque paternæ ditionis & fortitudinis hæredem. Sed & Capistranus post se reliquit laborum suorum comitem Jacobum Picentam in vita & post obitum miraculis clarum. Qui cum aliquando unâ cum Capistrano rejectus esset à sordido nauclero deficiente nauulo, super undam expanso pallio cum comitibus trajecit Eridanum, sordido portitore obstupescente.

Turcis Mitylenem in Insula Lesbo oppugnantibus, eâque jam ad deditionem paratâ, hiantibus muris in ruinam, virgo armata mænia ascendit, & Turcas subire ausus trucidat, cujus exemplo cives excitati: Barbarorum ingentem stragem ediderunt, & cum magno dedecore repulerunt.

Ludovicus Delphinus à patre Carolo Franciæ Rege alienatus fugit ad Philippum Burgundum, vultum patris metuens ob Agnetem pulcherrimam patris concubinam, veneno à se, ut scribitur, sublatam.

✱(1457.)✱ Ladislaus Hunniadis senior filius ob Ulricum Ciliæ Comitem, Hunniadum infensum hostem, quem is Albæ interfici jussit, capite, jussu Ladislai

Regis Budæ plectitur, anno ætatis 24. fortissimus ac fortissimus juvenis, cui commiserationis affectu vix quarto tortor caput resecare potuit. Frater ejus minor natus Mathias. Corvinus annorum tunc septendecim à Ladislao Rege Viciam adductus est, à Podebrachio custodiendus: Eodem anno Ladislaus Bohemiarum & Hungariæ Rex præstolatur sponsam filiam Caroli Regis Franciæ, sed repente non sine suspitione veneni, Pragæ extinctus est.

Turcarum copiæ in Scanderbegum immixtæ, rursus ab hoc Achille Christiano retunduntur ac dissipantur.

Ussumcasanus Persarum Rex à Calisto Pontifice excitatus Turcas invadit. Similiter Calistus Cardinalem Aquileiensem cum classe in Orientem mittit, ubi multas Turcarum naves depressit, Insulas aliquot eis ademit, Ægyptios, Cilios & Syrios terruit.

✽(1458.)✽ Dum Demetrius & Thomas Palæologi inter se decertant, Mahometes II. expugnat Corinthum, & vespertinam imponit Peloponeso.

Mathias Corvinus Joannis Hunniadis filius è carcere Pragensi ad regium solium evehitur, mirabili fortunæ ludo, quæ unum

unum fratrem propè è thalamo nuptiali rapuit ad supplicium, & alterum è carcere evehit in solium.

Eodem anno sepositis multis competitoribus Gyrziko, sive Georgius Podebrachus vir fortis, sed Hussita, ac postea per bella non multum emendatus, inter hæreticum & Catholicum medius, in Regem Bohemiæ proclamatur.

Calistus III. octuagenarius Romæ moritur, relictis pro bello Turcico centum quinquaginta millibus aureorum: cui successit Æneas Sylvius, patriâ Senensis, ex nobili, sed inope familiâ, dictus Pius II, vir consilio ac industriâ potens, magnæq; eruditionis & eloquentiæ.

(1459.) Pius II. Pontifex in Concilio Mantuano bellum contra Turcas decernit, seque ipsum pro hac expeditione Ducem offert, Sed hic totus conatus ob Principum Christianorum vecordes discordias evanuit.

Demetrius & Thomas Palæologi, dum residuam partem Peloponesi sibi invicem eripere volunt, totam perdunt, quam universam occupat Mahometes, eorundem mutuò concertantium auxilio, Thomâ in Corcyram fugiente, & Demetrio cum sua sparta Turcis se dedente. Fortunam post-

modum variam expertus est Demetrius donec Hadrianopoli tandem factus Moarchus obiit anno 1470. bene usus suam calamitatem in æternam felicitatem commutavit. Thomas ex Corcyra Romam venit, quod etiam anno 1467. filios suos Andream & Manuelem cum Sophiâ filiâ accersivit, ubi liberaliter, jussu Pontificis, educati sunt. Manuel autem, familiarium suasionem, Romam desertam, fugit Constantinopolim, a Mahomete lautè habitus, ubi & duos genuit liberos, quorum unus junior obiit, alter, relicta fide, factus est Saracenus. Et sic Palæologorum familia exspiravit.

S. Antoninus Archi-Episcopus Florentinus moritur, nihil relinquens divitiarum præter mulum, quo vehebatur, & quem pauperibus nondum dederat.

Joannes Andegavensis validam classem in regnum Neapolitanum invehit, à multis Proceribus & urbibus recipitur, atque ad Sarnum fluvium Ferdinandum profligat, facili negotio Neapolim capturus, si obsidisset, priusquam à Pontifice & Sfortiâ auxilia Ferdinando venirent, quibus obtentis ille rem suam restituit.

✱(1460.)✱ Principes Orientis invitant Occidentales in Turcas, quibus illi pollicentur aggredi Mahometem in Asiâ, dum eum

demetrii
 us Mo
 s sua cal
 ommutata
 enit, quo
 andream
 erfivit, ubi
 ucati sunt
 one, Ro
 polim, a
 duos ge
 or obit,
 enus. Et
 avit.
 s Floren
 s divitia
 batur, &
 t.
 asse in re
 multis
 atque ad
 roffigat,
 si obse
 orti a au
 s obten
 invitant
 i polli
 a, dum
 eum

um Christiani in Europa detinerent. Sed
 furdis canebatur fabula. Quo tempore
 Monobassia, olim Epidaurus, vulgò Malva
 sia, Græcis recentibus Monembosia se se
 Pontifici dedit, cum eam Thomas Palæolo
 gus Turcis tradere vellet, & huic defen
 dendæ impar esset Demetrius. Uno tan
 tum aditu subiri potest, ferè inexpugnabi
 lis, diù à Pontifice & Venetis servata, tan
 dem etiam commune Græcis jugum subiit,
 à Turcis occupata, nunquam occupanda,
 si defendi voluisset.

DE CAS VII.

Ab anno Christi 1460. ad 1470.

1461. **C**orrui hoc anno Trapezuntinum
 Imperium, captis Sinope & Tra
 pezunte cum Rege suo Davide Comneno,
 qui Joanni successerat, & cæso paulò post
 cum filiis Davide, universa familia Palæo
 logorum in Græcia extinguitur. Thomas
 tamen Palæologus Romam venit profu
 gus ac inops, ut ibidem ex aliena miseri
 cordia viveret, qui fratrem Demetrium
 consortem Principatûs ferre noluisse.

Crescentibus seditionibus in Anglia,
 Rex ipse Henricus prælio victus capitur à

T 6

Richar-